

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.931 van 20 december 2013
in de zaak A. 207.013/X-15.263.**

In zake : Yvan DE STRIJCKER
woonplaats kiezend te 3300 Hakendover
Bosveldstraat 49

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Walter Muls
kantoor houdend te 1000 Brussel
A. Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie van 20 september 2012 houdende ongeschiktverklaring van de woning gelegen Charlierhelling 4 (5^e verdieping) te 8370 Blankenberge.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.629 van 26 februari 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 december 2013.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt, en advocaat Dorien Briers, die *loco* advocaat Walter Muls verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 222.629 van 26 februari 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoeker geen ontvankelijk middel aanvoert.

4.2. Hierna zal blijken dat verzoeker wel degelijk een ontvankelijk middel aanvoert.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. Verzoeker voert in een enig middel, samengevat, aan dat in het technisch verslag van 19 december 2012 (lees : 2011) niet aangegeven staat volgens welke norm in het bijzonder een verliesstroomschakelaar in zijn woning moet worden geplaatst, terwijl dit volgens de procedure van het Agentschap Wonen Vlaanderen is vereist en dat dit verslag werd opgemaakt op naam en op het adres van zijn onderbuur; dat de onderzoeker een gedeelte van de zekeringskast heeft ontmanteld, terwijl dit volgens de handleiding van het Agentschap Wonen Vlaanderen niet toegestaan was; dat de administratie met de vereiste van een verliesstroomschakelaar een inbreuk pleegt op het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties (hierna : het AREI), nu een dergelijke schakelaar volgens dit reglement niet is vereist voor installaties geplaatst voor 1 oktober 1981; dat artikel 5, § 2 van het decreet van 15 juli 1997 ‘houdende de Vlaamse Wooncode’ (hierna : de Vlaamse Wooncode) vereist dat de Vlaamse regering criteria voor kwaliteitsvereisten vaststelt, wat niet is gebeurd; dat de norm voor het opleggen van 15 strafpunten nergens kan teruggevonden worden; dat de burgemeester en de behandelende ambtenaar tevergeefs op de

onwettigheid van de gevolgde procedure zijn geweest en dat hen een “*culpa lata dolo aequiparatur*” wordt verweten; dat de objectiviteitsregels zijn geschonden aangezien het administratief beroep in de praktijk door de bevoegde Vlaamse minister naar het Agentschap Wonen Vlaanderen wordt doorgeschoven, dat *in casu* zowel rechter als partij is; dat verzoekers vraag naar het tijdstip waarop het eerste onderzoek had plaatsgevonden, niet werd beantwoord, wat een schending inhoudt van artikel 13 van de Vlaamse Wooncode; dat in het Belgisch Staatsblad niets terug te vinden is wat de bevoegdheid van het Agentschap Wonen Vlaanderen in de administratieve beroepsprocedure betreft; dat het college van burgemeester en schepenen de procedure tot ongeschiktverklaring niet rechtsgeldig kon opstarten, aangezien dit door de burgemeester moest gebeuren; dat de uiteindelijke beslissing van de burgemeester te laat en na het instellen van het administratief beroep werd genomen en bovendien mede door de gemeentesecretaris ondertekend diende te zijn; dat het proces-verbaal van de hoorzitting in eerste administratieve aanleg verzoeker pas op 1 juni 2012 ter post werd toegestuurd en door hem niet mede was ondertekend, zoals vereist door artikel 8 van het toentertijd geldend besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociaal beheersrecht op woningen (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998); dat de hoorzitting in de oproepingsbrief werd voorgesteld als een gunst en niet als een verplichting; dat verzoekers op 27 april 2012 ingediend administratief beroep tegen het stilzitten van de burgemeester ten onrechte onontvankelijk werd verklaard; dat het bestreden besluit met miskennis van de in artikel 15 van de Vlaamse Wooncode vermelde termijn en derhalve te laat werd betekend; dat in het bestreden besluit ten onrechte het argument wordt verworpen dat verzoeker niet van de gevolgde regelgeving, te weten de Vlaamse Wooncode of de Gemeentewet, op de hoogte was; dat een schending van het Grondwettelijk gelijkheidsbeginsel voorligt, omdat het AREI op het gehele Belgische grondgebied van toepassing dient te zijn; dat het ijkingsverslag dat voor de gebruikte apparatuur vereist was, verzoeker niet op eenvoudig verzoek werd toegestuurd, wat een schending van “de Wet op de openbaarheid van Bestuur” inhoudt; dat ten slotte ook machtsmisbruik in hoofde

van het Agentschap Wonen Vlaanderen voorligt, omdat dit laat uitschijnen dat alles “wettelijk geregeld is”.

5.2. Verzoeker voegt in zijn memorie van wederantwoord, samengevat toe, dat op het “Advies inzake ongeschiktheid” werd nagelaten om de administratieve eenheid te vermelden waartoe de gewestelijke ambtenaar behoort; dat het Agentschap Wonen Vlaanderen in zijn nieuwe technische handleiding (versie 2013) nu plots wel vindt dat een woning kan bewoond blijven als er geen verliesstroomschakelaar aanwezig is; dat daarin staat dat “een foutstroom groter dan 30mA al dodelijk [kan] zijn”, terwijl het Agentschap Wonen Vlaanderen een verliesstroomschakelaar van 300mA voldoende acht; dat het onderzoeksverslag dat verzoeker in beroep werd toegestuurd vergezeld moest zijn van een advies van de adviseur ongeschiktheid; dat de hoorplicht ook tijdens de beroepsprocedure werd miskend; dat het eerste ingediende administratief beroep van verzoeker op generlei wijze door het Agentschap Wonen Vlaanderen mocht behandeld worden, daar het zich baseerde op een onwettig besluit van de Administrateur-generaal van 19 juni 2009; dat artikel 15 van de Vlaamse Wooncode diende aangepast te worden omdat dit enkel de Vlaamse regering bevoegd maakt om het beroep te behandelen en dat het Agentschap Wonen Vlaanderen “de regels van behoorlijk bestuur” schendt nu zij laat uitschijnen dat alles wettelijk geregeld is.

5.3. Verzoeker laat in zijn laatste memorie, wat de ontvankelijkheid van zijn middel betreft, samengevat, nog gelden dat alle elementen die aan het bestreden besluit ten grondslag liggen, rechtsgeldig moeten zijn en dat het annulatieberoep voor een groot deel te wijten is aan het niet of op onwettige wijze weerleggen van de door hem aangehaalde procedurefouten. Verder houden noch de gecoördineerde wetten op de Raad van State, noch het algemeen procedurereglement volgens verzoeker een bepaling in die verbiedt dat nieuwe middelen via memories worden aangebracht, maar blijkt de mogelijkheid daartoe integendeel uit artikel 29 van dit laatste reglement.

Ten gronde voegt verzoeker toe dat de onderzoeker zich louter op de “technische handleiding voor de onderzoeker” baseert, die enkel door het Agentschap Wonen Vlaanderen werd opgemaakt en nooit in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd; dat een groot deel van de concrete kwaliteitsnormen die voor woningen moeten gelden nog steeds niet zijn gepubliceerd; dat het technisch verslag van 6 augustus 2012 niet kan aanvaard worden aangezien sinds 5 december 2011 een totaal nieuwe versie van dit technisch verslag werd gepubliceerd; dat alleen de technische handleiding erin voorziet dat het ontbreken van een verliesstroomschakelaar onder categorie IV van het technisch verslag dient begrepen te worden; dat het Agentschap Wonen Vlaanderen ten vroegste op 13 september 2012 de laatste elementen bij het dossier heeft gevoegd en aan de bevoegde Vlaamse minister overgemaakt, zodat deze laatste het bestreden besluit op 20 september 2012 enkel voor de vorm heeft ondertekend; dat alle deontologische regels deskundigen tot een absolute onpartijdigheid verplichten, terwijl de tweede controleur er door zijn functie bij het Agentschap Wonen Vlaanderen toe gehouden is de betwiste technische handleiding te volgen; dat als men een controleur kwaliteitsbewaking de tegenexpertise laat doen, men niet anders kan dan terugvallen op de procedure voorzien in het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998, dat in zijn artikel 3 duidelijk stelt dat de gewestelijk ambtenaar een advies dient uit te brengen, wat na het tweede onderzoek niet is gebeurd; dat verzoeker bij schrijven van 20 juli 2012 door het Agentschap Wonen Vlaanderen een niet in de wetgeving voorziene termijn van 20 dagen werd toegekend om zijn standpunt schriftelijk mee te delen, terwijl hij op het einde van deze termijn nog niet op de hoogte was van de resultaten van het tweede onderzoek, hij binnen deze termijn geen gefundeerd standpunt kon verstrekken en de uitnodiging tot de hoorzitting bovendien van de Vlaamse regering diende uit te gaan; dat het hem onbekend zijn van het ogenblik waarop het eerste kwaliteitsonderzoek is gebeurd een procedurefout betreft die door het bestreden besluit zonder geldige argumentering terzijde werd geschoven; dat artikel 15 van de Vlaamse Wooncode wel degelijk stelt dat de burgemeester de procedure opstart, dat zoniet totale willekeur geldt en om het even wie de procedure kan opstarten; dat de door verzoeker aangevoerde gebreken dat het proces-verbaal in eerste aanleg niet door hem werd ondertekend

en dat in de oproepingsbrief stond vermeld dat de hoorzitting een gunst betrof, procedurefouten betreffen die in het bestreden besluit niet werden weerlegd of waarmee zelfs geen rekening werd gehouden; dat het onontvankelijk bevonden beroep van 27 april 2012 van verzoeker toch nog steeds als ontvankelijk moet beschouwd worden, aangezien bij mail van 21 juni 2012 op de onwettigheid van deze beslissing werd gewezen en gevraagd werd om het beroep alsnog te behandelen, waarop geen antwoord kwam, zodat het verzoek als aanvaard moet worden beschouwd en het bestreden besluit te laat is genomen; dat verzoeker het bestreden besluit binnen drie maanden in zijn bezit moest hebben, nu de termijn voor betekening steeds wordt vermeld indien deze niet in de termijn is begrepen, en nu in artikel 15 van de Vlaamse Wooncode aan de burgemeester ook drie maanden wordt toegekend en duidelijk blijkt dat men tegen het einde van deze termijn de beslissing ook in bezit moet hebben, zonder hetwelk men immers beroep kan aantekenen tegen het stilzitten; dat in het middel, wat het gebrek aan publicatie in het Belgisch Staatsblad betreft, per vergissing “technische bijlage” werd geschreven, waar dit de “technische handleiding” betrof, wat uit de inhoud en uit wat voorafgaat kan worden afgeleid; dat ten slotte geen van beide controleurs kwaliteitsbewaking de mogelijkheid heeft geopperd dat de verliesstroomschakelaar in de kelder mocht staan, zoals in het bestreden besluit staat te lezen, en dat zij ook niet in de kelder zijn gaan kijken of er daar soms geen stond, wat terug wijst op een totaal inconsequent handelen en een reden te meer is om het bestreden besluit te vernietigen.

Beoordeling

6.1. Verzoeker laat ter terechtzitting weten afstand te doen van de door hem aangevoerde “*culpa lata dolo aequiparatur*”, alsook van de schending van het gelijkheidsbeginsel en van “de wet op de openbaarheid van bestuur”.

6.2. Een middel bestaat uit de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel, volgens de verzoekende partij, wordt geschonden. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij “ten stelligste [wil]tegenspreken” dat volgens de motivering

van het bestreden besluit de verwijzing naar “het advies voor ongeschiktheid en het technisch verslag van 19 december 2011 voldoende [was] om te weten welke regelgeving wordt gevolgd” en zijn verwijzing in dit verband naar “[d]e regels van behoorlijk bestuur”, houdt geen voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel in en kan niet als een middel in de voormelde zin worden begrepen.

In zoverre te dezen de formelemotiveringsplicht als de door verzoeker overtreden geachte rechtsregel moet aangenomen worden, gelet op verzoekers citaat uit ’s Raads arrest “Scheire” waarin een schending van deze formelemotiveringsplicht wordt aangenomen, mist het middel feitelijke grond.

6.3. Gelet op artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement moeten de middelen, behoudens indien deze de openbare orde raken of slechts kunnen worden ontwikkeld na inzage van het administratief dossier, op straffe van onontvankelijkheid in het verzoekschrift worden ontwikkeld. Verzoekers verwijzing naar artikel 29 van het algemeen procedurereglement, dat bepaalt dat ter terechtzitting “[g]een andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de memorie zijn uiteengezet”, doet niet anders besluiten.

De voormelde onontvankelijkheidssanctie treft in het bijzonder verzoekers betoog in zijn memorie van wederantwoord dat op het bijgevoegde “Advies inzake ongeschiktheid” werd nagelaten om de administratieve eenheid te vermelden waartoe de gewestelijke ambtenaar behoort; dat het onderzoeksverslag dat verzoeker in beroep werd toegestuurd, vergezeld moest zijn van een advies van de adviseur ongeschiktheid; dat de hoorplicht ook tijdens de beroepsprocedure werd miskend; dat het eerste ingediende administratief beroep van verzoeker op generlei wijze door het Agentschap Wonen Vlaanderen mocht behandeld worden, daar dit zich baseerde op een onwettig besluit van de Administrateur-generaal van 19 juni 2009 en dat artikel 15 van de Vlaamse Wooncode diende aangepast te worden omdat dit enkel de Vlaamse regering bevoegd maakt om het beroep te behandelen.

Eveneens onontvankelijk, want laattijdig, is het eerst in de laatste memorie van verzoeker gevoerde betoog dat het technisch verslag van 6 augustus 2012 niet kan aanvaard worden aangezien sinds 5 december 2011 een totaal nieuwe versie van dit technisch verslag werd gepubliceerd; dat indien men een controleur kwaliteitsbewaking de tegenexpertise laat doen, men dient terug te vallen op de procedure voorzien in het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998, dat in zijn artikel 3 duidelijk stelt dat de gewestelijk ambtenaar een advies dient uit te brengen; dat hem bij schrijven van 20 juli 2012 door het Agentschap Wonen Vlaanderen een niet in de wetgeving voorziene termijn van 20 dagen werd toegekend om zijn standpunt schriftelijk mee te delen, terwijl hij op het einde van deze termijn nog niet op de hoogte was van de resultaten van het tweede onderzoek, hij binnen deze termijn geen gefundeerd standpunt kon verstrekken en de uitnodiging tot de hoorzitting bovendien van de Vlaamse regering diende uit te gaan; dat geen van beide controleurs kwaliteitsbewaking de mogelijkheid heeft geopperd dat de verliesstroomschakelaar in de kelder mocht staan, zoals in het bestreden besluit staat te lezen, en dat zij ook niet in de kelder zijn gaan kijken of er daar soms geen stond; alsook dat zijn onontvankelijk bevonden beroep van 27 april 2012 nog steeds als ontvankelijk moet worden beschouwd, aangezien hij bij mail van 21 juni 2012 op de onwettigheid van deze beslissing heeft gewezen en heeft gevraagd om het beroep alsnog te behandelen, waarop geen antwoord kwam, zodat zijn verzoek als aanvaard moet worden beschouwd en het bestreden besluit te laat is genomen.

6.4. Daarnaast dient vastgesteld dat, waar verzoeker de wettigheid bekritiseert van de beslissing van 23 mei 2012 van het Agentschap Wonen Vlaanderen, waarbij zijn op 27 april 2012 ingediend administratief beroep tegen het stilzitten van de burgemeester onontvankelijk werd verklaard, verzoeker zich richt tegen een besluit dat niet het voorwerp van het annulatieberoep uitmaakt en waarvan de gebeurlijke onwettigheid niet op ontvankelijke wijze tegen het bestreden besluit kan worden aangevoerd.

6.5. Ten gevolge van de devolutieve werking van het ingestelde administratief beroep is, na en op grond van een nieuw onderzoek, het bestreden

besluit in de plaats gekomen van de beslissing van 19 mei 2012 van de burgemeester van Blankenberge. De in het verzoekschrift aangevoerde wettigheidskritiek is dan ook niet relevant in zoverre ze tegen die beslissing van de burgemeester is gericht en er niet van aannemelijk wordt gemaakt dat ze het bestreden besluit vitieert. Het middel moet om die reden worden verworpen in zoverre verzoeker aanvoert dat zijn vraag naar het tijdstip van het eerste onderzoek niet werd beantwoord; dat het technisch verslag van 19 december 2012 (lees: 2011) niet aangeeft volgens welke norm een verliesstroomschakelaar in zijn woning moet worden geplaatst; dat dit verslag werd opgemaakt op naam en op het adres van verzoekers onderbuur, hetgeen overigens als een louter materiële misslag moet worden begrepen; dat de uiteindelijke beslissing van de burgemeester laattijdig werd genomen, nadat al een administratief beroep was ingesteld en dat deze beslissing mede door de gemeentesecretaris ondertekend diende te zijn; dat het proces-verbaal van de hoorzitting in eerste administratieve aanleg verzoeker pas op 1 juni 2012 ter post werd toegestuurd en door hem niet mede was ondertekend, zoals vereist door artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 en dat in de oproepingsbrief de hoorzitting in eerste administratieve aanleg als een gunst en niet als een verplichting werd voorgesteld.

6.6. Waar verzoekers betoog dat de procedure tot de ongeschiktverklaring van zijn woning ongeldig is opgestart door het college van burgemeester en schepenen, gebeurlijk wel van aard zou kunnen zijn om het bestreden besluit te vitiëren, dient echter vastgesteld dat noch het toentertijd geldend artikel 15 van de Vlaamse Wooncode, noch enige andere bepaling, voorschrijft dat deze procedure door de burgemeester moet opgestart worden. Integendeel bepaalt het toentertijd geldend artikel 15, § 1, vierde lid, van de Vlaamse Wooncode dat “[h]et verzoek om een woning ongeschikt of onbewoonbaar te verklaren, kan worden ingediend door het gemeentebestuur, de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn, de gewestelijk ambtenaar, de sociale woonorganisaties, de gezondheidsinspecteur van het ambtsgebied waarin de woning gelegen is, de wooninspecteur, vermeld in artikel 20, § 2, of elkeen die blijk geeft van een belang”.

6.7. Verzoekers betoog dat “de onderzoeker effectief een gedeelte van de zekeringskast heeft ontmanteld”, terwijl in de “handleiding” van het Agentschap Wonen Vlaanderen staat dat “er [...] niets [wordt] ontmanteld of blootgelegd”, is geenszins van aard de onwettigheid van het bestreden besluit aan te tonen, nu deze handleiding geen rechtsregel inhoudt waarvan de schending tot de vernietiging van het bestreden besluit kan leiden. De door verzoeker aangevoerde omstandigheid dat uit de nieuwe technische handleiding (versie 2013) blijkt dat “het Agentschap Wonen Vlaanderen [nu vindt] dat een woning plots wel kan bewoond blijven ook al is er geen verliesstroomschakelaar” en daarin staat “dat een foutstroom groter dan 30mA al dodelijk kan zijn”, is om dezelfde reden niet van aard om het bestreden besluit te vitiëren. Bovendien dateert deze versie van de handleiding van na het nemen van het bestreden besluit.

6.8. Zoals in het bestreden besluit terecht wordt aangegeven, behoort de huisvesting en de politie van woongelegenheden die gevaar opleveren voor de openbare reinheid en gezondheid tot de gewestelijke bevoegdheden. Terecht wordt in dit besluit ook aangegeven dat de uitzondering die het AREI voorziet voor elektrische installaties van voor 1 oktober 1981, geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de controleur kwaliteitsbewaking om een veiligheidsrisico vast te stellen en hierbij de nodige technische inschatting te maken op basis van de reglementering in de Vlaamse Wooncode en haar uitvoeringsbesluiten. Voorts staat het niet aan de Raad van State om zich ter zake van deze beoordeling in de plaats van het bestuur te stellen en maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij door de plaatsing van een verliesstroomschakelaar in verzoekers woning te eisen de grenzen van de redelijkheid overschrijdt.

6.9. De door verzoekers voorgehouden schending van artikel 5, § 2, van de Vlaamse Wooncode, doordat het Agentschap Wonen-Vlaanderen en niet de Vlaamse regering de criteria heeft vastgesteld om na te gaan of een woning aan de kwaliteitsvereisten beantwoordt, kan evenmin worden aangenomen. In het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 en het als bijlage erbij

gepubliceerde model van technisch verslag dat er integraal deel van uitmaakt, werden de formele juridische regels vastgelegd voor het nader bepalen van de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, als vermeld in artikel 5, § 1, eerste en tweede lid van de Vlaamse Wooncode. Luidens het toentertijd geldend artikel 3, eerste lid, van bedoeld besluit worden de voormelde vereisten beoordeeld aan de hand van de delen B en C van het technisch verslag, gevoegd als bijlage I bij dit besluit. Verder worden in het tweede lid van dit artikel ook de toe te kennen scores per categorie van gebreken vastgelegd: een gebrek van categorie I geldt voor 1 punt, categorie II voor 3 punten, van categorie III voor 9 punten en van categorie IV voor 15 punten. Daarbij dient opgemerkt dat in bedoeld model van het technisch verslag voor wat het nazicht van een elektrische installatie in een gebouw betreft, onder randnummer 51, “indicaties van ernstig risico op electrocutie/brand”, een vakje in de categorie IV (15 punten) is voorzien.

6.10. Verzoeker toont verder niet aan dat het Agentschap Wonen Vlaanderen “de objectiviteitsregels” - wat als het onpartijdigheidsbeginsel kan begrepen worden - zou geschonden hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker blijkt voor te houden, werd het bestreden besluit niet door het voormelde agentschap maar, overeenkomstig het toentertijd geldend artikel 15, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode, namens de Vlaamse regering door de Vlaamse minister van Energie, Wonen en Sociale Economie genomen. De omstandigheid dat voorafgaandelijk aan het nemen van het bestreden besluit door een controleur kwaliteitsbewaking van het Agentschap Wonen Vlaanderen een advies aan de bevoegde Vlaamse minister werd verstrekt en door dit agentschap voorbereidend werk werd verricht, toont nog geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel aan en is niet van aard het bestreden besluit te vitiëren.

6.11. Krachtens het toentertijd geldend artikel 15, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Wooncode neemt de Vlaamse regering een beslissing binnen drie maanden na ontvangst van het beroepschrift. Het nemen van deze beslissing staat niet gelijk aan het betekenen ervan aan de betrokkene. Nu het bestreden besluit

binnen de voorgeschreven termijn werd genomen, is de ingeroepen bepaling niet geschonden.

6.12. Verzoeker toont ten slotte geen machtsmisbruik in hoofde van het Agentschap Wonen Vlaanderen aan, door zijn enkele bewering dat “de tweede onderzoeker” hem op zijn vraag “[ten stelligste] [bezwoer] dat [de afwijking op het AREI] gepubliceerd was maar dat de betreffende wettekst hem niet te binnen schoot”. In zoverre verzoeker in dit verband, in zijn memorie van wederantwoord, een “schending van de regels van behoorlijk bestuur” aanvoert, is dit laattijdig en wordt de door hem overtreden geachte rechtsregel bovendien op onvoldoende duidelijke wijze omschreven.

7. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig december 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust